XII. évf. 3. szám 2000. május-június

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Raniero Cantalamessa: A Szentlélek ajándék, közösség és öröm

Brige McKenna: Jöjj velem!

Marthe Robin: A Szeretet Pünkösdje

Isten népe az élet népe

A keresztény élet dinamikáját Jézus Krisztus feltámadása adja meg. Aki legyőzött minden szenvedést és magát a halált is, úgy áll a keresztények előtt, mint az élet forrása. Az apostoloktól kezdve napjainkig mindig ez volt az egyház igehirdetésének középpontjában: Jézus győzött a halál fölött. Aki Jézusnak adja az életét, részesül az Ő győzelméből.

A gyermek, mint a nyíló virág a napsugarat, szomjazza a szeretetet. Szíve tele van örömmel, a növekedés vágyával. Szeretne mindig boldogan élni! Jézus beteljesíti ezt a vágyat!

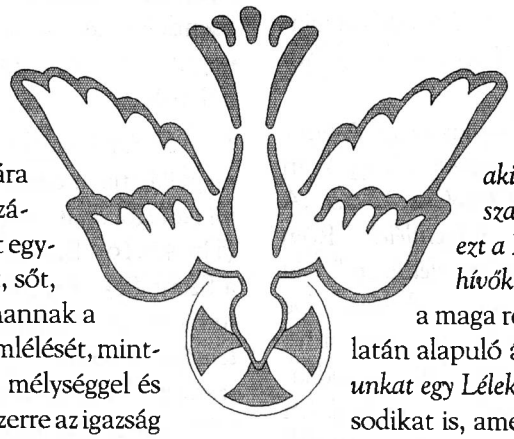
Az idős korú, akit már elhagyott testi ereje, talán rokonai is elfordultak tőle, keserűen néz a jövő felé. De Jézus azt mondja neki: „Ne félj, én mindig veled leszek, megerősítelek és megvigasztallak!„

Jézus győzelmet ad az élet ellensége - a gonosz lélek - fölött is. Ahogy egykor - az ember történetének kezdetén - megrontotta az ember boldogságát, úgy ma is azt akarja. De Jézussal a Sátán minden mesterkedését és támadását vissza lehet verni!

Jézus, az Élő Isten Fia, szeretne belépni a szívedbe! Engedd meg Neki, hogy boldoggá tehessen!

A Szentlélek:

ajándék, közösség és öröm

Szent Vazulnál a „megvilágosodás", Szent Ágostonnál a „szeretet" az a kulcsszó, amivel megpróbálom kifürkészni a Szentlélek titkát. Az előbbi számára kedvelt kép volt a fény, az utóbbi számára pedig az ajándék. Ez nem két egymásnak ellentmondó magyarázat, sőt, csak együtt teszik lehetővé ugyanannak a kimondhatatlan valóságnak a szemlélését, mintegy két szemmel, vagyis nagyobb mélységgel és nagyobb erővel. A Szentlélek egyszerre az igazság Lelke és a szeretet Lelke! Ez a két mód, amely a Szentháromság harmadik személyét bemutatja, alkotja együtt az egyház „nagy" hagyományát, amelyben két hang – a keleté és a nyugaté – egyesül, helyet adva a különbözőség csodálatos egységének.

Újra végigjárni azt az utat, amelyen Szent Ágoston elérkezett oda, hogy azonosítsa a Szentlélek szeretetével ezt a Szeretetet (nagybetűvel!), amely betölti az újszövetségi Szentírás lapjait, felér egy valódi lelki felfedezéssel. Rögtön meg kell azonban jegyeznünk, hogy a szeretet, amelyről beszélünk, ez esetben a **caritas** – az, amit a Szentírás görögül agape-nak nevez –, s alapvetően különbözik a természetes szeretettől, amit görögül eros-nak mondanak. Az egyik ajándékozó szeretet, a másik kereső szeretet.

A Szentlélek: ajándék, közösség és öröm

A Szentlélekkel kapcsolatban Szent Ágostont különösen három kijelentés ragadta meg az újszövetségi Szentírásban: a Szentlélek az ajándék, a Szentlélek a közösség és a Szentlélek az öröm (vö. Szentháromságról XV,17; Vanyó 10,471 o.).

A Szentlélek Ajándék! Elég kimondani ezt a szót, és a Biblián keresztül máris világossá válik a tanítás, egyik a másik után, mint megannyi fényes pont, amelyek egymást követik, hogy végül egyetlen fényutat alkossanak. Jézus azt mondja a szamariai asszonynak: *„Ha ismerned Isten ajándékát, és tudnád, ki mondja neked: adj innom, inkább te kérned őt, és ő élő vizet adna neked"* (Jn 4,10). Hogyan bizonyosodhatunk meg afelől, hogy Isten ama ajándéka éppen a Szentlelket jelöli? Ezt mondja nekünk János evangélista: *„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem, annak szívéből az Írás szava szerint élő víz folyói fakadnak... ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek"* (Jn 7,39). Pál apostol a maga részéről megerősíti ezt a víz hasonlatán alapuló állítást (1Kor 12,13: *„Mindannyiunkat egy Lélek itatott át"*), de hozzátesz egy másodikat is, amely teljesen az övé s nem kevésbé meggyőző. Azt mondja, hogy Jézus *„fölmenvén a magasba ajándékokat osztott az embereknek"* (Ef 4,8). De mi az, amit Krisztus adott az embereknek mennybemenetele után? A Szentlelket, amelyet az egyházra árasztott pünkösdkor! Ez a nagy, az egyetlen ajándék, amely az egyházra áradva oly sok különböző ajándékra oszlik, mint a fény, amely különböző színű testekre esik és különböző színekre bomlik. *„A próféta és az Apostol azért említ ajándékokat, mert a Szentlélek, aki maga az Ajándék, szétosztja Krisztus minden tagja között a közös ajándékot. Az egyes tagok nem kapnak meg mindent, hanem az egyik ezt, a másik azt, bár magát az ajándékot, vagyis a Szentlelket, aki mindenkinek kiosztja a magáét, mindnyájan birtokolják."* (A Szentháromságról XV, 19.34; 479 o.) A teljes ajándékot, amely az összes ajándék összessége, csak Krisztus egész teste, vagyis az egyház birtokolja.

A Szentlelket tehát a Szentírás nevezi Isten ajándékának, de közösségnek (koinoia) is nevezi (vö. 1Kor 12,13), az Atya és a Fiú egymás közötti közösségének. A Szentháromságban csak a Szentlélek viseli mindhárom isteni Személy közös nevét, mert az Isten egészen „Lélek" és egészen „szent", de nem lehet az egészet „Atyának", vagy „Fiúnak" nevezni (vö. Ágoston XV,17.29.37). Ő mindkettőnek a Lelke, az Atyáé és a Fiúé, mint az Írás emlékeztet rá, amikor a Szentlelket hol az „Atya Lelkének", hol a „Fiú, Jézus Krisztus Lelkének" nevezi (vö. Sermo 71,18; PL 38,461). A Szentlélek tehát az Atya és a Fiú közössége, minden egység és minden közösség forrása. Éppen e háromsági ok miatt, „Ő az Isten és közöttünk való közösség is": az Atya

és a Fiú azt akarták, hogy közösség legyen köztünk és köztük azáltal, ami bennük közös és egyesíteni akartak, ama ajándék révén, amelyet közösen birtokolnak (Sermo 71,12.18; PL 38,454). Az Istennel való személyes közösség és a köztünk levő egyházi közösség mind egy forrásból fakad, ez a Lélek; a szentháromsági közösségből fakadnak. „Tőle való az a közösség, amely által Isten egyszülött Fiának egyetlen testét alkotjuk" (uo. 71,17). „A Szentlélekkel egységben" kifejezés, amelyet annyira kedvel a liturgia (lásd a misekánon végső doxológiáját), ima formájában fejezi ki ezt a képet és azt jelenti: egységben, ami a Szentlélek.

A Szentlélek harmadszor öröm, vidámság. A bizonyítékot részben a Szentírás adja, amely oly gyakran társítja az örömöt a Szentlélekkel (ApCsel 13,52: „*A tanítványokat eltöltötte az öröm és a Szentlélek.*" Róm 14,17: „*Az Isten Országa öröm a Szentlélekben.*" Gal 5,22: „*A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség.*") De ebben az esetben a hagyománynak is jelentős súlya van: „*Az Atyának és az Ő Képének (ez a Fiú) kimondhatatlan ölelése nincs öröm, szeretet és vidámság nélkül. Ezt a szeretetet, ezt az örömöt, ezt a boldogságot Poitiersi Hillarius röviden örvendezésnek (élvezetnek) hívta a Szentháromságban és ez a Szentlélek. Nem ő a nemzett, ő a nemzőnek és a nemzettnek az édessége és az összes teremtményt elárasztja mérhetetlen gazdagságával és bőkezűségével, azok befogadóképessége szerint*" (A Szentháromságról VI,10.11). A Szentlélek – Szent Ambrussal szólva – az a folyó, amelyikről a 46. zsoltár beszél s amely a magasból jön és „ágai felüdítik Isten városát", vagyis az egyházat (vö. Szent Ambrus: A Szentlélek III,155). Mindig és mindenütt ez a kettős irányú mozgás: attól, ami a Szentlélek számunkra és az egyházban, elérünk ahhoz, ami Ő a Szentháromság kebelén. Attól, ami Ő a Szentháromság kebelén, elérünk ahhoz, ami Ő bennünk és számunkra.

A Szentlélek: szeretet

A Szentléleknek a Bibliában felsorolt három különböző vonása – ajándék, közösség, öröm – egyetlen dologra utal, amelyik mindezeket tartalmazza: a szeretetre.

Az ajándék a szeretet jele. „*Isten ajándékai között ennél nincs kiválóbb. Ez az egy, ami szétválasztja az örök ország fiait és a kárhozat fiait. A Szentléleknek más ajándékai is vannak, de szeretet nélkül semmit sem érnek*" (Szentháromságról XV,18.32; Vanyó 476).

A közösség is a szeretet jele és tükröződése. A szeretet úgymond a közösség tartalma (a res), mert az biztosítja a személyek között a tökéletes és mély egységet. A közösség nem más, mint több, lélekkel és értelemmel megáldott lény találkozása a szeretetben.

Végül is honnan származik az öröm és a vidámság, ha nem a szeretetből, s abból, hogy szeretnek minket? Minden lényben van – mondja Ágoston – egyfajta gravitációs törvény, amellyel saját egyensúlyi és nyugalmi helyzetét keresi. Az értelmes lények számára ez a vezérelv a szeretet. „*Szeretetem a súlyom, ez ragad engemet bárhová igyekszem*" (Ágoston: Vallomások XIII,9.10). A szeretet, ami miatt szívünk Istenhez igyekszik és nyugtalan addig, míg meg nem nyugszik benne, az a Szentlélek, „*aki az az ajándék, amelyben a nyugalmat élvezzük, amelyben Téged élvezünk*" (Vallomások XIII,9.10).

Ágoston lelkében itt hirtelen fény villan fel, amely megvilágítja az egész addig megtett utat: „*A Szentlélekről van szó, amikor azt olvassuk, hogy »Isten a szeretet«*" (1Jn 4,8.16). Bizony, az minden szeretet Istenben; de a Szentlélek, a szeretet valódi és személyes (nemcsak természetes) értelemben is. „*A szeretet – olvassuk – Istentől származik*" (1Jn 4,7) és rögtön utána: „*Az Isten szeretet.*" De épp a Szentlélek az, aki Istentől származik, mint szeretet (az Atya nem származik senkitől és a Fiú sem származik, hanem nemződik és mint bölcsesség nemződik). S ím hogyan lesz szentünk lelkében világosság: „*Tehát a Szentlélek a Szeretet-Isten, később miután megismételte, hogy Isten a szeretet, az evangélista hozzáteszi: »És az, aki a szeretetben van, Istenben van és Isten is őbenne«* (1Jn 4,16), ugyanarra a kölcsönös jelenlétre utalva, amelyről előbb azt mondta: Tudjuk, hogy mi benne vagyunk és Ő mibennünk, mert a Lelkéből adott nekünk (1Jn 4,13). Tehát róla, a Szentlélekről van szó, amikor azt olvassuk, hogy Isten a szeretet. A Szentlélek tehát Isten, aki Istentől származik, amikor az embereknek adatik, meggyújtja bennük a szeretet tüzét Isten és az ember iránt, és Ő maga is szeretet. Az ember magától nem szeretheti Istent, csak Ő adhatja meg hozzá a képességet. Ezért mondja folytatólagosan: »Azért szeretjük őt, mert Ő előbb szeretett minket" (1Jn 4,10) Pál apostol is ezt írja: »Az Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk« (Róm 5,5). (Szentháromságról XV,17.31; Vanyó 475)

Ez az írásból vett kép egy fénysugarat vet a Szentháromság belső életére, vagyis segít megérteni valamit az egy és háromságos Isten titkából. Isten a szeretet, ezért – következteti Ágoston – ő a Szentháromság. A szeretet feltételez valakit, „aki szeret, amit szeretünk és maga a szeretet" (Szentháromságról VIII,10.14). Az Atya a Szentháromságban az, aki szeret, mindennek a forrása és kezdete; a Fiú az, akit szeretnek, a Szentlélek a szeretet, aki által szeretik egymást. Ez csupán emberi analógia, de lehetővé teszi számunkra, hogy egy pillantást vessünk Isten titokzatos mélységeibe, s ezek: a szeretet mélysége, inkább, mint a fényé, sőt csak annyiban

a fény mélysége, amennyiben a szeretet mélysége, mert csak „aki szeret, az él világosságban"(1Jn2,10). Az összes teremtmény csupán a szeretet – ez a Szentháromság – kemencéjéből kipattant szikra. Azért léteznek, mert Isten „az egy Isten", nem magányos Isten, hanem ő a közösség, ő a párbeszéd; más szavakkal, az egy és a háromság. A szeretet valóban terjeszkedni, kiáradni hajlamos: mindent áthat.

Ha a Szentléleknek a Szentháromságban való szemlélése után ismét magunkban figyeljük a Szentlelket, észrevesszük, hogy a két kép csodálatosan összefügg. Mi – vagy inkább ki – ez a szeretet, Szent Pállal szólva, aki kiáradt szívünkbe a Szentlélektől a keresztség pillanatában? A Szentlélek maga! Nem valami idegen dolgot áraszt, hanem önmagát. Nem dolog, hanem személy! Ha Szent Vazul számára a keresztség Isten fényének a szétáradása volt a lélekben, itt úgy jelenik meg, mint Isten szeretetének a kiáradása, s ez a lélek valódi fénye.

Milyen szeretetről van tehát szó? Elsősorban nem a mi Isten iránti szeretetünkről, hanem inkább Isten irántunk való szeretetéről. Olyan szeretetről, amelyik ha egyszer jelen van az emberben, a maga belső logikája szerint a testvérek iránti szeretetre indít. Ez az a szeretet, amelyet Pál a karizmák legnagyobbjának és a legmagasztosabb útnak hív (vö. 1Kor 12,31). A karizmák legnagyobbja azért, mert összetartja a részeket, az a forrás, amelyből az összes karizma fakad: nem egy karizma a többi mellett, hanem a legmagasztosabb. Egyszóval Ő maga a karizmák ajándékozója: a Szentlélek.

Isten Lelkében szeretjük tehát Istent; Ő „nyugalmunk helye", ahová úgy sodor bennünket a vágy, mint egy örvény. Amikor így kiáltunk: Abba, Atya! (Gal 4,6), nem a Szentlélek kiált bennünk (a Szentlélek számára Isten nem Atya, mint ahogyan a Fiú számára az); hanem mi vagyunk azok, akik „a Szentlélekben" kiáltunk (vö. Róm 8,15), abban az értelemben, hogy Ő árasztja szívünkbe a gyermeki szeretetet, amely nélkül – mondja Ágoston – hiába kiált az, aki kiált (Sermo 71,18; PL 38,461).

Látható, hogy Ágostonnál megtaláljuk ugyanazt a „Szentlélekben" kifejezésen alapuló tanítást, amellyel Szent Vazulnál is találkozunk, de látható a hagyományban végbement növekedés: itt a Szentlélek nem csupán az Isten ismeretének és szemlélésének helye (mindez benne foglaltatik), hanem mindenekelőtt „Isten szeretetének a helye" és – fontos kiegészítés – a felebarát szeretetéé. A törvény két legnagyobb parancsa a Szentlélekben egyesül, s amelyet épp ezért „új törvénynek", „belső törvénynek", „lelki törvénynek" mondanak. Jól megvilágítja ezt Szent Ágoston abban a beszédben, amelyet pünkösd napján tartott a híveknek: „Hatalmas és csodálatos titok testvérek, ha megfigyelitek, pünkösd napján a zsidók megkapták az Isten ujjával írott törvényt (vö. Kiv 19,1) és pünkösd napján eljött a Szentlélek" (Sermo Mal. 158,4).

Ha van prófétai kép, amely mindennél jobban kifejezi azt a képet, amit a Szentlélekről eddig magunknak alkottunk, akkor az Ezekiel prófétáé (11,19): A Szentlélek „az új szív", amit a Krisztus által megváltott ember azért kapott, hogy szeresse Istent és a testvéreit.

Raniero Cantalamessa

»Jöjj velem!«

TANÚSÁGTÉTEL

II/1. rész

1959 karácsonyának napján, amikor még csak tizenhárom éves voltam, édesanyám hirtelen meghalt. Ahogy azon az éjszakán zokogtam, egy hangot hallottam: „Ne búsulj, én majd gondodat viselem." Nem fogtam fel teljesen, hogy az Úr szólt hozzám, de béke szállt a szívembe. Másnap reggel már tudtam, hogy apáca akarok lenni.

1962. december 4-én tettem le első fogadalmamat, és ekkor részesültem az első igazi lelki élményben. Amint a kápolnában térdeltem, arra várva, hogy hívnak, Jézust láttam, mint Jó Pásztort, ahogy közeledik felém, megfogja a kezemet és azt mondja: „Jöjj velem!"

Miközben vallási életemnek mélyebb értelmét kerestem, és az Úrnak való teljesebb, gyökeresebb elkötelezettséget szerettem volna vállalni, Jézus megadta nekem a lelki gyógyulást. 1970. decemberében Orlandóban részt vettem egy ökumenikus lelkigyakorlaton. Hallgattam, ahogy az imádság erejéről, a Szentlélek ha-

talmáról beszéltek. Emlékszem, hogy készítettem egy „bevásárló cédulát" mindazokról a dolgokról, amelyeket Istentől kértem – az én feltételeimmel.

Ezen az imaösszejövetelen egy pap is jelen volt. A bevásárló cédulámra gondoltam és azt mondtam magamban: „Ha most ez a pap imádkozna értem, én mindezt megkapnám." A fizikai gyógyulás azonban nem volt a listámon.

Az Úr, mintha csak gondolataimban olvasott volna, így szólt hozzám: „Ne rá nézz, hanem rám." Emlékszem, hogy az órára pillantottam, mielőtt becsuktam volna a szememet. 1970. december 9-e volt, reggel negyed tíz. Az egyetlen ima, amit mondogattam, csak ez volt: „Jézusom, kérlek, segíts!" Ebben a pillanatban egy kezet éreztem, amint megérintette a fejemet, és azt gondoltam, hogy a pap volt az, aki odajött hozzám. Kinyitottam a szememet. Senki nem volt mellettem, de mintha valami erő futott volna át a testemen. Nehéz leírni ezt az érzést, de gyakran így szoktam megmagyarázni: úgy éreztem magam, mint egy banán, amit meghámoznak.

Lenéztem. Az ujjaim előzőleg merevek voltak, de nem deformálódtak, mint a két lábfejem. A két könyököm kisebesedett. Végignéztem magamon. Ujjaim hajlékonyabbak lettek, eltűntek a sebek, és láthattam, hogy a szandálba bújtatott lábaim már nincsenek eltorzulva. Felugrottam és azt kiáltottam: „Jézusom! Hiszen Te csakugyan itt vagy!"

Amikor Jézus megmutatta magát Tamásnak, Tamás nem tudott mást mondani, csak ezt: „Én Uram, én Istenem!" Amikor Jézus ezen a napon kinyilvánította magát nekem, én csak ezt tudtam mondani: „Jézusom! Hiszen Te csakugyan itt vagy!" Így nyilvánítottam ki a hitemet Benne.

Azóta soha semmi bajom nem volt az ízületeimmel, és tökéletesen megszabadultam a fájdalmaktól. Csodálatos gyógyulás volt ez, de lelki életemben még nagyobb változás ment végbe.

A karizmatikus megújulás által megtapasztaltam a Szentlélek kiáradását. Új képet kaptam az Egyházról, mintha az Eucharisztiát és a bűnbánat szentségét is új szemüvegen keresztül néztem volna. Tisztábban láttam Isten nagy szeretetét irántunk, és azt, hogy mit adott nekünk. Mégis volt bennem valamiféle félelem a gyógyítással kapcsolatban. Féltem a szenzációs dolgoktól. Amikor meggyógyultam, azt gondoltam magamban: „Nem mondom el senkinek, hogy meggyógyultam, mert azt hiszik majd, hogy gyógyító erőt kaptam. Ez különben sem tartozik senkire. Miért mondanám el bárkinek is?"

Tulajdonképpen magamat védtem. Azt mondtam: „Nem keveredhetek semmi ilyesféle dologba. Egy szigorú szerzetesrend tiszteletreméltó tagja vagyok."

Közeledett 1971. júniusa, és én nagyon vártam a pünkösdöt. Azt mondtam: „Jézusom, nem kívánhatsz tőlem többet. Itt vagyok, negyvenhét elsősosztályos gyereket tanítok, imaközösségben veszek részt, egy ifjúsági csoportot vezetek, és egy börtönbe is járok lelki szolgálatot végezni."

Valahol a lelkem mélyén valójában azt mondtam, hogy biztosra akarok menni. Az emberek becsülésére és helyeslésére vágytam.

Eljött pünkösd előestéje, és én a tampai zárdánkban a kápolnába mentem, hogy pünkösdi szentségimádást tartsak. Ott voltam a kis oratóriumban, és azt mondtam: „Jézusom, itt vagyok!"

Öt percig lehettem ott, amikor hirtelen rendkívüli nyugalom szállt a kápolnára – olyan volt, mint valami felhő vagy köd. Egy hang nevemen szólított: „Briege." Hátrafordultam az ajtó felé, mert a hang olyan tiszta volt, hogy úgy hallatszott, mintha valaki belépett volna a kápolnába. Nem volt azonban senki sem ott, én mégis világosan éreztem, hogy valaki jelen van. Ahogy visszafordultam a tabernákulum felé, a hang újra megszólalt: „Megkaptad tőlem a gyógyítás ajándékát. Menj és használd!"

Amint ezt meghallottam, egész testemen valami égő érzés futott végig. Emlékszem, hogy kezemre pillantottam. Úgy éreztem, mintha egy elektromos vezetéket érintettem volna. Ez az égető érzés átment a két kezemen, aztán eltávozott. A csend is megszűnt.

Ott térdeltem a tabernákulumra nézve és azt mondtam: „Jézusom, én nem kérek semmiféle gyógyító ajándékot. Tartsd meg Magadnak!" Aztán bűnbánatot tartottam, nem mintha azt bántam volna, amit Jézusnak mondtam, hanem azért, mert azt feltételeztem, hogy Jézus szólt hozzám. Én pedig ezt mondtam: „Jézusom, megígérem Neked, senkinek sem szólok erről soha semmit."

Ez a pünkösd nagyon emlékezetes volt számomra, mert megtapasztaltam a Szentlelket, és megtanultam, hogy hálát adjak Neki mindazokért az adományokért, amelyekre a Szentírásban ígéretet kaptunk, és amelyeket a bérmálásban elnyertünk. Ez most fontosabb volt számomra mindennél.

Ahogy felébredtem pünkösd reggelén, a hang ott csengett a fülemben: „Megkaptad tőlem a gyógyítás ajándékát. Menj és használd!"

Ezen a napon imaösszejövetelen vettem részt a tampai Szent József Kórházban. Kísértést éreztem arra, hogy elmondjam egy nővérnek, mi történt előző este.

Ahogy azonban beszélni kezdtem hozzá, teljesen kiesett minden a fejemből.

Bár erről senki sem tudott, felkértek arra, hogy imádkozzam egy gyermek fölött. Évekkel ezután derült ki, hogy a gyermek ennek az imának a hatására meggyógyult.

1971 júliusában és augusztusában egyetemi tanulmányokat kezdtem Kaliforniában, Los Angelesben. Elmentem imaösszejövetelekre, de senkinek sem szóltam soha a gyógyítás adományáról. Maga az Úr erősítette meg gyógyító adományomat két prófétai élmény által.

Egy este imaösszejövetelen vettem részt a Merici Szent Angéla egyházközségben, és egy idősebb férfi mellett ültem, aki az episzkopális egyház lelkésze volt. A találkozó végén ima közben mindnyájan megfogtuk egymás kezét. Ima után a lelkész hozzám fordult és azt mondta: „Nővér, én eddig még sohasem beszéltem római katolikus apácával, de üzenetem van az Ön számára. Imádság közben nagyon erősen éreztem, hogy Ön megkapta a gyógyítás adományát – és ezt Ön is tudja, mert az Úr tudomására hozta ezt floridai kápolnájában."

Elmondtam a lelkésznek, hogy nem tudom elfogadni az adományt, mert egy szigorú rend tagja vagyok Floridában, és tovább soroltam neki okaimat.

A lelkész csak nézett rám, aztán azt mondta: „Mesélje el, hogy mi történt a kápolnában."

Azt mondtam magamnak: „Honnan tudhatja ezt? Senkinek sem mondtam el az égvilágon." Elbeszéltem, mi történt a kápolnában, de azt is hozzátettem, hogy egyszerűen nem fogadhatom el.

„Jézus sohasem alkalmaz erőszakot. Kinyilvánítja akaratát, Önnek azonban szabadságában áll, hogy kövesse Őt vagy se." Aztán megfordult és elment.

Pár nappal később a templomban mise után néhány emberrel beszélgettem. Odalépett hozzám egy nő és megszólalt: „Nővér, én nem ismerem Önt, de amikor áldozni ment, az Úr egy képet mutatott meg nekem, amelyen Ön állt, és egy egész sor ember jött Ön felé. Az Úr azt mondta nekem, hogy Önt egy nagy, gyógyító szolgálatra hívta."

Egy ismerősöm azt mondta, hogy elmennek egy „prófétához". Gondoltam, én is elmegyek, hátha tud segíteni rajtam. Hátha mond egy szót a jövőről.

Ahogy beléptem a prófétához, valami szörnyű, kellemetlen érzésem támadt. Ő rám nézett és megkérdezte: „Férjnél van?" Nem sokat tudhatott az apácákról, gondoltam. Nagyon szokatlan kérdéseket tett fel nekem. Leállítottam. Semmi olyasmit nem mondott, amit már ne tudtam volna.

Két héttel később egy ismerős nővér jött a városba, én meg elmeséltem neki, hogy felkerestem a prófétát. „Én is szeretném látni" – mondta a nővér. Lehetett volna annyi eszem, hogy ne menjek vissza és lebeszélem a barátnőmet is a látogatásról. Azt gondoltam azonban, hogy bár én nem vettem semmi hasznát a vizitnek, talán a nővér okosabb lesz nálam. Elmentem hát én is vele.

Amikor megpillantott, újra azt kérdezte: „Férjnél van?" Megmondtam neki, hogy nem lehet valami nagy próféta, ha nem tud semmit a katolikus apácákról, arról, hogy életemet Jézusnak adtam.

„Le kell vágni a fejét!" – mondta és végighúzta az ujját a tarkómtól kezdve a homlokomig. Tréfálkoztam és azt mondtam: „Nos, lehet, hogy nincs sok benne, de nélküle még kevesebb lenne."

Folyton azt mondogatta, hogy nem volna szabad apácának lennem, hogy valami mást kellene kezdenem a fiatal életemmel. Én vitatkoztam vele, ő meg folyton a szemembe bámult. Egy félórán belül ízekre szedett, tökéletesen kiforgatott magamból. Meg voltam róla győződve, hogy az emberek nem érnek semmit, és hogy én nem tudok segíteni rajtuk. Kételkedtem a hivatásomban, sőt még Isten létezésében is; eddig még sohasem fogott el ilyesfajta kétség. Meg voltam győződve, hogy nemsokára ott kell hagynom a szerzetet. Szörnyen elhagyatottnak éreztem magam és zokogva mentem ki a „prófétától". Nem tudtam, hogy a Sátánnal találtam szemközt magamat.

Amikor hazatértem a saját zárdámba, a nővér, aki velem volt, azt mondta, hogy ez az egész nem lehetett Istentől, mert annyira feldúlt vagyok. Ha Istentől lett volna, mély békét éreznék.

Egy nővérnek sem szóltam egy szót sem a bennem dúló viharról és arról a kívánságomról, hogy otthagyom a zárdát, mert azt gondoltam, hogy túlságosan felizgatja őket. Egyedül voltam, senkire sem támaszkodhattam.

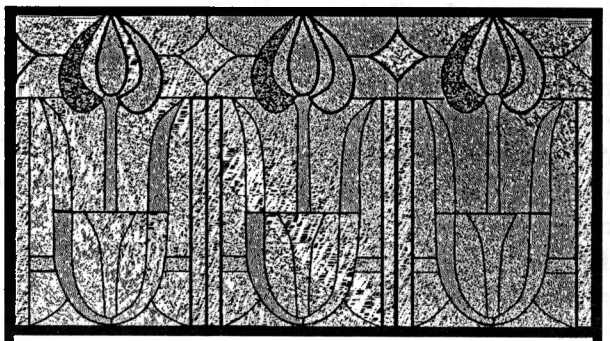
Ezen az éjjelen ágyamban szörnyű harcot vívtam a Sátánnal. Nem tudtam elaludni. Úgy éreztem, mintha fojtogatna valami ott, ahol a próféta megérintette a nyakamat. Nem voltam képes segítségért kiáltani. Mintha valami erő próbált volna rábírni arra, hogy tagadjam meg Krisztust és ne szolgáljak többé Neki. Nem tudtam imádkozni. Irtózatos élmény volt. Végül is biztosan képes lehettem Jézust hívni, mert a fojtogatás megszűnt. Másnap a nővérek észrevették, hogy szörnyen rossz színben vagyok. Egyszerűen azt mondtam nekik, hogy nem érzem jól magam.

Aznap rövid időre átruccantunk San Franciscóba. Az egész úton azt mondogattam: „Istenem, kérlek, segíts meg!" Legalább már tudtam Jézushoz szólni, de lel-

kem mélyén volt valami olyan érzés, hogy ott kell hagynom a szerzetesi életet.

Amikor San Franciscóba értem, a szobámban maradtam. Felvettem a Bibliát, és azt mondtam: „Jézusom, tudom, hogy ez a Te Élő Igéd. Kérlek, nagyon kérlek, szólj hozzám! Beszélj különösen a hivatásomról. Itt van-e az én helyem?"

Kinyitottam a Szentírást, és a nyomtatott szavak nagyobbaknak látszottak, mintha csak valaki nagyítóüveget helyezett volna föléjük. Szent Pálnak a Korintusiakhoz írt első levele volt (7,32-35), arról, hogy az Úr kedvéért magányos életre szenteljük magunkat. *„Szeretném, ha gond nélkül lennétek. A nőtlennek arra van gondja, ami az Úr: hogyan járjon az Úr kedvében. A nős azonban a világi dolgokkal törődik: hogyan keresse felesége kedvét, és megosztott. A nem házas asszony és a szűz arra gondol, ami az Úré: hogy testben-lélekben szent legyen, a férjes nőnek azonban világi dolgokra van gondja: hogyan járjon férje kedvében. Ezt javatokra mondom: nem azért, hogy tőrbe ejtselek, hanem hogy feddhetetlen életre és az Úrhoz való állhatatos ragaszkodásra segítselek titeket."*

ALLELUJA!
Dicsérjétek az Urat minden népek,
dicsérjétek őt minden nemzetek!
Mert megerősíttetett mirajtunk
az Ő irgalma,
és jósága örökre megmarad!
(Zsolt 117)

Amint a Szentírásnak ezekre a szavaira néztem, csodálatos béke és öröm töltött el. Ettől a pillanattól kezdve tudtam, hogy amit átéltem, a Sátán megtévesztése és támadása volt. Ezután azonban azt is éreztem, hogy volt még valami, amire meg akart tanítani az Úr.

Elmentem egy karizmatikus konferenciára Anaheimbe, ahol Ralph Wilkerson, egy nagyon népszerű igehirdető beszélt. Hozzá léptem, hogy beszéljek vele, ő pedig jövendölt nekem.

Azt mondta: „Nővér, a kezeit Isten munkájára kenték fel."

Azt mondtam neki, hogy hallani sem akarok a próféciákról.

Félbeszakított és kijelentette: „Nővér, hamis prófétához ment." Elmondta, hogy a „próféta" Isten sok emberét tette tönkre, számos embert vitt ki az Egyházból. Ekkor történt először, hogy valaki megmondta nekem: ez az ember hamis próféta.

Ugyanezen a konferencián egy katolikus pappal is beszéltem, és elmeséltem neki a történetemet. Ő azt mondta: „Briege nővér, szükségtelen, hogy még többet is mondjon. Hiszen már megkapta a válaszát az Úr Élő Igéjében."

Az Úr aztán visszavezetett ugyanahhoz az episzkopális lelkészhez, aki megmondta nekem, hogy gyógyító adományom van.

Amikor egyszer az ő otthonában tartottak imadélutánt, elmeséltem neki ezt a szörnyű élményt. Azt mondta: valaki figyelmeztette őt, hogy fel akarom keresni a hamis prófétát. Ő vissza akart tartani, de az Úr azt mondta neki, hogy ne lépjen közbe, mert nekem három leckét kell ebből tanulnom, és hogy maga az Úr fog engem oltalmazni. Úgy érezte, imádkoznia kell értem, mialatt ott voltam, és lehet, hogy az ő imái mentettek meg a Gonosz támadásától.

Ahogy így beszélt, rájöttem, hogy csakugyan három leckét tanultam.

Először is nem lett volna szabad elmennem egy hamis prófétához. Megpróbáltam belelátni a jövőbe. Olyan volt, mintha jósnőhöz mentem volna, mintha hamis istent keresnék. Azt tettem, amit Isten megtiltott az első parancsolatban. „Idegen isteneket ne helyezz elém." Életem központjául egészen Istent kell megtennem; a jövőt teljesen Rá kell bíznom. Ő az Út, és nekem át kell adnom magamat Neki.

Másodszor pedig meg kellett tanulnom a különbséget a megítélés és a megkülönböztetés között. Amikor először mentem el a prófétához, éreztem, hogy valami nincs rendben, de azt gondoltam, nem szabad megítélnem őt. Éreztem a Gonosz jelenlétét, de nem tudtam, miben áll az. Azt képzeltem, hogy talán csak az én hozzáállásomban van a hiba. Ebből a tapasztalatból megtanultam, hogy a megkülönböztetés adományáért kell imádkoznom.

Harmadszor pedig megtanultam, hogy a hivatásom nem ajándék tőlem Istennek, hanem az Ő ajándéka számomra. Ő azért adta ezt a hivatást nekem, hogy felszabadítson az Ő Igéje számára, és nem azért, hogy megkössön. Megtanultam, hogy minden nap térden állva kell hálát adnom az Úrnak adományért.

Briege McKenna ferences szerzetesnővér
A róla szóló könyv címe: Vannak még csodák

— FOLYTATJUK —

Hogyan lehet a sebeket gyöngyszemekké változtatni?

A férfi vallásos lelkületéről

1. rész

Manapság elterjedt vélemény, hogy a férfi kevésbé lelki beállítottságú, mint a nő. Ez azonban számomra csupán makacs előítélet. Szerintem két olyan ok van, amelynek alapján úgy tűnik, hogy a férfiak kevésbé találnak kapcsolatot a spiritualitással. Az első a férfiről alkotott egyoldalú kép: egy igazi férfi nem mutatja ki sem az érzelmeit, sem a gyengeségét. A spiritualitásba sem kapcsolódhat be. A második ok, amiért a férfiak kevésbé látszanak lelki beállítottságúaknak az, hogy a hithirdetés elhanyagolja a férfiideálokat. Az ideálok megérintik a férfi lelkét. Átalakulást indítanak el benne. Energiákat szabadítanak fel az emberben, és az emberi szív legmélyebb vágyára adnak választ. Ha ezeket az ideálokat száműzték a spiritualitásból, nem szabad csodálkoznunk, ha elfordulnak tőle a férfiak, mert így a szívüket semmi sem érinti meg. A mitológia számunkra a férfiideál kilenc őstípusát mutatja be, a harcost és a prófétát, a nomádot és a zarándokot, a gyógyítót, a szerelmest és a kópét, végül pedig az apát és a királyt.

A harcos és a próféta

Egymással küzdeni, megmérkőzni, játszani tipikus férfi tulajdonság. De eközben sohasem zabolátlan harcról, hanem mindig egy rítusszerű mérkőzésről van szó, ami pontos szabályok szerint folyik. Ezért ez a mérkőzés, miután befejeződött, nem ellenségeskedéshez, hanem barátkozáshoz vezet. A közösségi tanácskozások után, ahol késhegyre menő szócsatákat vívnak, ezért mennek együtt sörözni. Végül is ez a harc mindig az életért folyik. A férfi az életért küzd. Természetesen vannak a harcnak más formái is, a másik tudatos megsebzéséért, de ez azért van, mivel a férfi agresszióját nem pozitív módon fogadta el. Az életért folytatott harc nem más, mint minden erőnket bevetni a béke, az elnyomottak, a jobb munkafeltételek érdekében. A harcnak kell, hogy célja legyen, különben kiüresedik. Mivel az egyház csupán kevéssé integrálta a harc pozitív aspektusát a spiritualitásba, pont az egyházban zajlik a kulisszák mögött sok nem tiszta küzdelem, hatalmi harc. És ez rengeteg energiát köt le. Az egyházban a férfi jó értelemben vett harcos vonása egy egészséges aszkézisben is megmutatkozik. Amint egy sportoló azért edz, hogy ő maga éljen ahelyett, hogy kívülről éltessék. Fegyelmezi magát, hogy energiáit helyes irányba terelje. Mi halálra ítéltük az aszkézist, de ezzel az életet nem szolgáljuk, hanem megöljük. Mert az igazi aszkézis életet táplál bennünk. Az aszkézis a belső szabadságra vezető tréning. Azt az érzést hivatott táplálni bennünk, hogy életünket képesek vagyunk magunk alakítani, hogy nem vagyunk arra ítélve, hogy életünk során kapott sebeinket örökké magunkkal hurcoljuk. Az aszkézist csupán az emberről alkotott optimista képpel lehet helyesen gyakorolni. Még ha izzadságba kerül is, életkedvet ébreszt. Társadalmunkat ma bizony a pesszimizmus érzése jellemzi. Egy francia filozófus, Pascal Bruckner „Szenvedek, tehát vagyok" című könyvében társadalmunk magatartását infantilizálásnak, viktimizálásnak jellemzi (vagyis hogy gyerekessé, áldozattá tesz). Óriási igényekkel rendelkező gyermekek maradunk. És ennek oka mindig mások. Ezzel szemben az aszkéta örömöt talál abban, hogy küzd, hogy alakítja, formálja önmagát, hogy vállalja a felelősséget saját életéért. A manapság oly igen elterjedt siránkozás a gazdaságban és a politikában ellentmond a férfi lelki beállítottságának. Ő az életért küzd, hisz abban, hogy az élet bennünk is felvirágozhat, hogy Isten ezt gondolta el számunkra. Másokért is síkra száll, nem csupán önmaga körül kering. Nem nárcisztikus önmaga tükrözése, nincs nyugta, ha éppen nincs mit tennie. A férfilelkület harcolni akar, másképp nem egészséges. A küzdelem egy egészséges aszkézissel folyik, kemény tréning is, őszinte önismerettel, amelyben az ember a maga árnyoldalait is felfedezi, megismeri erősségeit és gyengeségeit.

Az őszinte találkozás önmagunkkal megakadályozza, hogy problémáinkat másokra kivetítsük, és saját kivetítéseink ellen szélmalomharcot vívjunk. Az aszkézis és az őszinte önismeret lényegesen hozzátartozik a férfi spiritualitásához. De a cél nem az, hogy ezen a világon vessük be magunkat az életért folyó küzdelembe. Ha a férfi-spiritualitásban a férfias példaképeket tekintjük, azok mind valamilyen célért küzdöttek, akár Martin Luther Kingnek, akár Dietrich Bonhoeffernek vagy Maximilian Kolbénak hívták őket.

A próféta őstípusa is a harcosból meríti erejét. Az igazságtalanság és az álszenteskedés ellen száll síkra. Teljes egzisztenciájával harcol a hatalmasok álnoksága ellen. Kimondja az igazságot, tekintet nélkül a maga jól felfogott érdekére vagy karrierjére. A keresztségben mindannyiunkat prófétává kentek fel. Prófétának lenni annyit jelent, hogy az egyetlen Igét, amit Isten mibennünk megtestesülni enged, hallhatóvá tesszük ebben a világban. A próféta azt akarja, hogy ebbe a világba

belevésse a maga egyedüli nyomát. Nem elégszik meg azzal, hogy engedelmesen és korrekt módon éljen. Szeretné felemelni a szavát, mellyel egyedülálló módon szeretné hallhatóvá tenni Isten hangját ebben a világban. Prófétának lenni azt jelenti, hogy a dolgokat a nevén nevezni tekintet nélkül arra, hogy valaki azon fennakad vagy sem. A zsinat az egyház prófétai küldetését ismét szóba hozta. De hol vannak ma az egyházban azok a férfiak, akik a korszellemmel ellentétben bátran felemelik a hangjukat az igazságért és az igazságosságért, társadalmunk jogfosztottaiért, a peremre sodródottakért és a kitaszítottakért? És hol vannak az egyházban azok a férfiak, akik tekintet nélkül a római rosszallásra és megrendszabályozásra, azt mondják, amit számunkra Istentől való útként ismertek fel? Spiritualitásunkba túlzottan az olyan passzív erényeket prédikáltuk, mint a türelem és az alázat. Ezért azokból nem fakad erő a világ megváltoztatására és alakítására. Azt gondoljuk, mintha csak az az ember lenne lelki, aki csak imádkozik és visszahúzódik. De Jézus, minden lelkiség példaképe, felvette a harcot a hamis istenkép és a társadalom és a vallás Istentől idegen struktúrái ellen. A kereszt azt mutatja, hogy a negatív következményektől való félelem nélkül álljunk ki amellett, amit igaznak ismertünk meg. A kereszt a bátorság és erősség képe, amelyek a férfi spiritualitásának lényeges gyümölcsei.

A nomád és a zarándok

A férfinak nagyon erős az igénye a **szabadságra** és a **függetlenségre**. A keresztény lelkiség lényegében a szabadság lelkisége. *„Krisztus szabadságra hívott minket"* – kiált fel Pál a Galatákhoz írt levelében, akiket ismét az a veszély fenyeget, hogy visszasüllyednek a szolgaság törvényébe. „Aki Istent szereti, az a szabadságot is szereti" – mondja Novalis. Számomra a spiritualitás útja mindig a szabadság útja is. Ha megtalálom Istenben az én alapomat, szabad vagyok a világ hatalmától. Akkor már nem a siker vagy a sikertelenség, az elfogadás vagy az elutasítás, az elismerés vagy az igazolás határoz meg engem. Akkor nem mások véleménye szerint kell igazodnom. Számomra a belső szabadság a spiritualitásnak lényeges kritériuma. Ha valaki állandóan aggódva azt lesi, hogy mások mit gondolnak, akkor még semmit sem értett meg a spiritualitásból. Igazából még nem találkozott Istennel. Isten mindig kivezet minket a fogságból, és Ő az, aki elvezet minket az Ígéret Földjére, ahol valóban önmagunk lehetünk.

A férfias szabadság-vágynak egy ősi képe a nomád ember. Rober Bly ismert könyvében, amelyet Eisenhassról írt, olyannak ábrázolja a nomád embert, mint aki szoros kapcsolatban él a természettel (hőse a mocsárban lakik), arra tanítja a fiúkat, hogy anyjuk mellől kerekedjenek fel, és vessék be magukat az életbe, menjenek a vadonba, és ott fedezzék fel képességeiket. A nomád ember nem alkalmazkodik senkihez. Érzéke van a lényeges dolgok iránt. Azokért harcol, akár alkalmas, akár nem. Inkább hallgat belső hangjára, mint azokra a hangokra, amelyek kívülről akarják őt megfeleltetni, a jólneveltség páncéljába kényszeríteni. A szabadsághoz tartozik a kalandvágy. A lélek utazása, ahogy arról lelki írók beszámolnak, mindig kalandokkal teli út. Az ember ilyenkor átéli magasságait és mélységeit, a maga lehetőségeivel és veszélyeivel a spiritualitás nem unalmas, nem kényelmes, hanem bátor út a szabadságba, az őszinte önmagunkkal való találkozás és egy egészen más Istennel való találkozás kalandjába, aki egyre új képekben jelenik meg előttünk, mint tűz, vihar, földrengés vagy szellő simogatása, amelyben Illés felismerte Őt. A mesék és mítoszok ezt az utat úgy jellemzik, mint egy éjszakai utat a tengeren, a tehetetlenségen és sötétségen át vezető utat, az alázat útját, a bátorság útját, hogy leszálljunk lelkünk legmélyére.

A középkorban szerették Istenhez vezető vándorlásunkat zarándokúthoz hasonlítani. A zarándok a férfias szabadság másik ősi képe. A zarándok útra kel. Elhagyja házát és belevág a veszélyes hősi út kalandjába. Pontosan zarándokként testesítjük meg a férfias lelkiséget. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy szó szerint sok zarándoklaton veszünk részt. Talán inkább azt jelenti, hogy soha nem telepszünk le kényelmesen, hogy nem állunk meg utunk közben, hogy nem elégszünk meg sikereinkkel. Mindig úton vagyunk, minden lépés közben megérintjük a földet, de el is hagyjuk. Minden lépéssel elszakadunk régi szokásaink függőségeitől. Minden lépéssel megtapasztaljuk, hogy végső soron útban vagyunk Isten felé, igazi hazánk felé. *„Hogy hová megyünk? Mindig hazafelé"* – mondja Novalis.

Ábrahám, a zarándok, aki kivonult hazájából, szülőföldjéről, atyai házából, a hit ősi példaképévé lett. A korai szerzetesek Ábrahám hármas kivonulásában látták a hit példáját: hinni azt jelenti, hogy kivonulni a múlt érzéseiből, a boldog gyermekkorból és életünk folyamán szerzett sérüléseinkből és sebeinkből, rálépni a felnőtté válás útjára, szabaddá válni, szabadon vándorolni Isten színe előtt. A hit azt is megköveteli, hogy a látható dolgok közül kivonuljunk. *„A mi hazánk az égben van"* – írja Szent Pál a Filippieknek. Egy történet úgy jellemzi ezt a kivonulást, mint kivonulást abból a szomorúságból, amit apánk, anyánk és mi magunk okoztunk magunknak. Kivonulni tehát azt jelenti, hogy felfedezzük a magunk eredeti, hamisítatlan képét, amit Isten alkotott rólunk, és magunk mögött hagyjuk azt a szomorúságot, amit az apánktól, anyánktól és önmagunktól ránktukmált kép keltett.

Anselm Grün

— FOLYTATJUK —

Tanúságtétel egy törvénytelen törvényről

Olvasom a lapokban a Kormos Miklós káplánt és az Alfa Szövetséget súlyos pénzbírságra büntető, és a káplán atyát hivatása teljesítése miatt bocsánatkérésre kötelező bírói ítéletet. [Szerették volna megakadályozni egy 13 éves lány terhességmegszakítását. – Szerk.] A hírrel kapcsolatban szeretném a lap olvasóival (azaz a nagy nyilvánossággal) megosztani az alábbi történetet.

Több mint húsz évvel ezelőtt, a kádárizmus utolsó éveiben történt, hogy budapesti albérleti lakásomon egyik vasárnap este egy meglehetősen távoli településen lakó ismerősöm, Tibor hívott fel telefonon. Elmondta, hogy menyasszonyával, Valival szeretne a következő kedden nálam éjszakázni, mivel másnap kora reggel jelentkezniük kell az egyik budapesti klinika ismerős orvosánál, ahová Vali „műtétre" lett berendelve. Többet ennél csak azután tudtam meg, amikor kedd délután becsöngettek hozzám. Tibor ekkor némi nógatás után lehajtott fejjel elmondta, hogy menyasszonya várandós, de a gyermeket nem akarja megtartani, így feljöttek Pestre a „dolgot elintézni", nehogy a lakhelyükhöz közeli kisváros kórházából valahogy híre menjen a történteknek, mert akkor „mit szólnának a szülők, a rokonok, az ismerősök..." További késztetésemre Tibor azt is elárulta, hogy ő tulajdonképpen nem így képzelte a dolgot, de Vali makacssága miatt neki sincs más választása. Úgy érezte a történtek után ezzel még tartozik menyasszonyának, hogy elkísérje őt a műtétre, Vali magatartása azonban megérlelte benne a döntést. A dolog „megtörténte" után szakít vele, mert látja, hogy kapcsolatuknak nincs tovább értelme. Vali lehajtott fejjel, lángoló arccal hallgatott, én pedig szinte szóhoz sem jutottam a hirtelen rám záduló információktól.

Nem tudtam mit tenni, magukra hagytam őket. Aznap este amúgy is a szokásos heti kisközösségi összejövetelünket tartottuk egy másik albérleti lakásban, ahonnét már csak a történtek miatt sem akartam kimaradni. Mondanom sem kell, hogy a kisközösségi összejövetel témája akkor este Tibor és Vali esetének megtárgyalása volt. Vajon mi ilyenkor a helyes magatartás? Mit kell tennem, segíthetek-e nekik egyáltalán s ha igen, hogyan és mivel? Hosszú eszmecsere és imádkozás után megszületett a döntés: én próbálok otthon beszélni velük, ők pedig, a kiközösségi testvérek közben együtt maradva virrasztanak és (a beszélgetés hátttereként) imádkoznak értünk.

Hazafelé egész úton törtem a fejem, mit mondjak, egyáltalán hogyan kezdjek hozzá... minden esetre egy értelmes gondolatsort sem tudtam összeszedni magamban, azt így utólag is biztosan tudom. Nem csoda, hisz olyan hirtelen jött minden és korábban sem találkoztam soha ilyen közelről még csak hasonló esettel sem. Mikor hazaértem, ismerőseim már lefekvéshez készülődtek. Vacsorára invitáltam őket, de látszott, hogy egy falatot se tudnának lenyelni. Egy teát a konyhából azonban elfogadtak. Némi torokköszörülés után feltettem a lehető legbugyutább kérdést: „Jól meggondoltátok?" A kérdésnek annyi haszna azonban mégis volt, hogy vele Valit is szóra tudtam bírni. Megtudtam tőle, hogy a nagyközségi tanácsnál dolgozik, főnöke tehetségesnek tartja, még „foxi-maxi" [marxista – szerk.] esti egyetemre is beíratta. Vali már túl is van az első vizsgáin, nagy tervei, messzenéző elképzelései vannak saját életéről. Ez a „terhesség" azonban minden tervét keresztül vágná, karrierjének, s vele szép reményeinek is fuccs lenne. Egyetemi diploma helyett moshatja a pelenkát, már pedig ő többet szeretne elérni ennél az életében. Mivel terveit nem hajlandó feladni, ezért szó sem lehet arról, hogy ez a gyermek megszülessen. Tibor itt falfehér arccal felállt. „Ezt a szöveget én már ismerem, inkább aludni megyek" – mondta, majd távozott a konyhából. Valinak ez épp jól jött arra, hogy elpanaszolja, mennyire nem érti meg az ő problémáit Tibor, akit egyébként szeret, de tudja, hogy a saját dolgában neki magának kell határozottnak és erősnek lennie, ő pedig már döntött slussz-passz.

Elnéztem ennek a fiatal lánynak a hideg tekintetét, érzéstelen arckifejezését, hallgattam gépiesen darált szavait és arra gondoltam, vajon mennyi lelkierő kell ahhoz, hogy egy nő saját magzatáról ilyen szenvtelenül, hidegen beszéljen, mintha nem is anyai szív, hanem egy kő dobogna keblében. Ránézve még tehetetlenebbnek éreztem magam. Tétován nyúltam kis zsebszentírásomért, hogy felolvassak neki legalább egy Igét, de ezt megelőzve Vali közölte, ne fáradjak, mert ő nem jár templomba, főnöke ismét csak a „saját jövője érdekében" nem tanácsolta neki a nyilvános templomba járást, helyette azt ajánlotta neki, hogy „otthon higgyen, amit akar", de nem kell azt nagydobra vernie. Már-már félretettem a kis Bibliát, de valami belső erő mégis arra ösztönzött, hogy nyissam ki. Engedtem az ösztönzésnek és ez elegendő volt.

Megtapasztalhattam a Máté 10,19-ben foglalt Igének az igazságát, hogy „ne aggódjatok, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában... mert nem ti vagytok, akik beszéltek...” Valóban csodálatos volt tapasztalni a Lélek erejét és azt, hogy eszköze lehettem. Hogy is képzelhettem, hogy Ő magamra hagy...? Ehhez elég volt az első mondatot kimondanom, a többit valóban Ő adta nyelvemre. Szó szót, Ige Igét követett... Hajnalig beszélgettünk. S akkor az egyik pillanatban egyszer csak azt vettem észre, hogy valami kettétört Vali lelkében. Egy pillanat alatt eltűnt arcáról, szívéből a keménység és keserves sírásban tört ki. Könnyei a bánat és egyben a megtisztulás könnyei voltak. Elfogadta az érveket és vele ajándékba a kis kiadású Károlyi-bibliámat (hasonló kiadású katolikus Biblia akkor még nem volt) és döntött. Gyermekét megtartja még akkor is, ha a karrierjébe kerül ez a döntés. Könnyei, arcának vastagon festett mázával együtt mosták el szívének önzését is és olyan tiszta gyermeki arccal tért nyugovóra, amilyet én azóta sem láttam.

Reggel hosszú időbe telt, amíg Tibor elhitte és megértette az éjszaka történt változást. Fásult beletörődése ezután egy pillanat alatt lázas lelkesedésre változott. Azonnal összecsomagolt és boldogan tért vissza Valival szülőfalujába. Az orvost én értesítettem a „műtét” elmaradásáról. Sajnálkozva vette tudomásul...

A történet azonban itt még nem ért véget. Néhány hónap múlva Tibor és Vali férj és feleség lettek. Templomi esküvőjükön imaközösségünk gitárral és énekkel dicsérte Istent. Vali szülés előtti nagy pocakkal, átszellemült arccal, Tibor boldogan énekelt velünk. Aztán megszületett Piroska, majd őt a későbbiek során még két kicsi gyermek követte. S akárcsak a mesében, a történethez az is hozzátartozik, hogy Kádár János rendszere nem sokkal Piroska megszületése után, tanácsostól, foxi-maxistól kártyavárként omlott össze. Tibor és Vali viszont családjukkal együtt azóta is szeretetben élnek együtt.

E rövid történet leírásával nemcsak Miklós atya iránt érzett szolidaritásomról szerettem volna tanúságot tenni, hanem ha úgy tetszik, a széles nyilvánosság előtt akartam beismerő vallomást tenni arról, hogy ama húsz évvel ezelőtti éjszakán bizony én is áthágtam azt a „törvényt”, amelynek nevében Miklós testvéremet és az Alfa Szövetséget most elmarasztalták. Tanúságtételem, ha úgy tetszik, akár önfeladásnak is tekinthető. Ha megjelenik előttem Tibor és Vali esküvői arca, ha gyermekeikre, családjukra gondolok, akkor nemcsak hogy megértem Miklós atyát, aki most nem hajlandó bocsánatot kérni, de azt is hozzá kell gondolnom és mondanom mindehhez, hogy Isten irgalmazzon annak az igazságszolgáltatásnak, amely az élet védelmét tartja elítélendő bűnténynek az élet pusztításának szándékával szemben. Mélyen lesújtónak és elszomorítónak tartom, hogy az efféle törvények értelmében Miklós atyával, velem és másokkal együtt megbélyegezett lehet mindenki, aki vállalva hitét, meggyőződését és a halál helyett az élet érdekében mer szót emelni, netán érvelni. E precedens értékű ítélkezés hatásának nemzetünk jövőjét érintő következményeibe még belegondolni is megrendítő. Ezért is tartom fontosnak egyházunk ez ügyben való minél egyértelműbb és határozottabb megnyilvánulását, éppúgy, mint azok összefogását, akik (talán még vannak ilyenek is ebben az országban) nem értenek egyet ezzel a bírósági döntéssel és a törvénynél fontosabbnak tartják az Igazságot és az Életet. Jó, ha visszaemlékezünk Teréz anya szavaira, aki azt mondta: ***„Ha nem figyelünk fel a legszegényebbekre, a legkisebbekre, a leginkább rászorulókra, az üldözöttekre és az ártatlanul meggyilkoltakra, akkor e világnak el kell pusztulnia. Senki sem lehet közömbös az anyaméhben megfogant magzatok elpusztításának kérdésében.”***

Molnár Imre

Kormos Miklós katolikus lelkipásztor nyilatkozatából idézünk:

„A közvetlen abortusz, melyet célként vagy eszközként szándékolnak, mindig az erkölcsi rend súlyos felforgatása, mert egy ártatlan emberi élet előre megfontolt kioltása. E tanítás a természetes erkölcsi törvényen és a Szentíráson alapszik.” (Evangelium Vitae 62)

...Mindezen ismeretek birtokában megdöbbenéssel és teljes mértékű visszautasítással vagyok kénytelen élni, az idén január 18-án jogerősnek kihirdetett másodfokú bíróság meghozott ítélete ellen: személyiségi jogok megsértése (illetéktelen beavatkozás egy család magánéletébe), a szintén még folyamatban lévő büntető perben pedig, szigorúan védett egészségügyi adat (áldott állapot – ezt akkor már a fél falu tudta) jogosulatlan továbbadása.

Egyrészt súlyosan aggályosnak tartom, hogy ezen bíróság messzemenőkig, visszautasítja a papi hivatásommal járó kötelezettségeim jogszerűségét, megsértve ezzel a nemzetünk Alkotmányában szavatolt vallásszabadságot, másrészt a bizonyítást nyert információk „elnyelésével” hamis mivoltában tünteti fel a megtörtént eseményeket s ennek következtében jogszerűtlennek az ügyben való közreműködésemet. Ennek folyományaként pedig nemcsak az igazság szenved(ett) csorbát, hanem jogállamiságunk is megkérdőjeleződik, melyet a konkrét esetben az is súlyosbít, hogy ez az ítélet a magyar társadalomban azt a nézetet erősíti, hogy aki az élet védelmében mer kiállni, azt cselekedetéért elmarasztalják, aki pedig törvénybe ütköző módon az élet ellen tesz, azt kitüntetik...

LÉTEM SOHA NEM VOLT REJTVE ELŐTTED (Zsolt 139.15)

TANÚSÁGTÉTEL

Szüleim keresztény elvek szerint neveltek, nagy-nagy szeretetben, de egyház és istenhit nélkül. Apai ágon egy nagyon vallásos nagymamám volt, aki sajnos a születésem előtt meghalt. Talán ő imádkozta ki nekem ezt a nagy kegyelmet. Húsz évvel ezelőtt, egyházi esküvőnk után egy évvel, első gyermekünkkel együtt kereszteltek meg. Férjem pap nagybátyja – családunk keresztapja – a lelkületet nézte. Isten létével kapcsolatos kérdéseimre egyszer ezt válaszolta: „Ne törődj ezekkel a dolgokkal, majd egyszer jönni fog a kegyelem."

1998. augusztus 1-én, szombaton dél körül érkeztünk férjemmel Homokkomáromba. Két gyermekünk már csütörtök óta lent volt, részt vettek egy lelkigyakorlaton. (Férjemmel elvégezték az Élet a Lélekben szemináriumot, hetente imaösszejövetelekre jártunk és ezzel az imacsoporttal mentek egy négynapos lelkigyakorlatra. Férjemmel csak az utolsó napra tudtunk lemenni.)

Éppen kezdődött az ebéd előtti félórás ima a kis kápolnában. Mi is beültünk egy padba. Mindenki magában, csöndben imádkozott. Én is próbáltam így tenni, de nem ment, csak megerősödött az az érzésem, hogy kilógok ezek közül az emberek közül. Nem tudok imádkozni, és abban sem vagyok biztos, hogy ennek az egésznek értelme van. Húsz éve úgy jártam templomba, hogy nem volt bizonyosságom Isten létéről. „De ha van, akkor biztos örül annak, hogy én itt vagyok, annak ellenére, hogy nem tudom, miért is vagyok itt." Bár elfogadtam, hogy Istennek lennie kell (ezt értelmemmel beláttam), de itt meg is álltam. Nem tudtam Istennel mit kezdeni. Szólni Hozzá? Hogyan? Mit mondjak Neki?

Alapkérdések gyötörtek az évek során, hullámokban törtek rám, hol jobban, hol kevésbé. Senki sem tudott megnyugtatóan válaszolni. Irigyeltem a gyerekeimet és mindenki mást, aki ott volt a kápolnában. Tudtak imádkozni, elmélyülten, látszott rajtuk, hogy jól érzik itt magukat. Én pedig, egyre rosszabbul éreztem magam. „Mit keresek én itt? Én még nem tartok ott, hogy lelkigyakorlatra menjek" – gondoltam. A félórás ima rettenetesen hosszúnak tűnt, nagyon untam, alig bírtam a várakozást. Néztem az órámat, mikor megyünk már ebédelni. A vágy viszont, hogy közéjük szeretnék tartozni, végigkísért a délutáni tanításokon is. A gyerekeink már elég nagyok (15 és 18 évesek), de mégis furcsa a helyzet, hogy ragyogó, örömtől sugárzó arccal számolnak be az elmúlt napokon történtekről (milyen hosszú imákat végeztek és észre sem vették az idő múlását, stb.) és bíztatva, tanácsokat adva irányítanak, mit is csináljak, hogy tegyek. Ez fordítva lenne természetes. Egy kicsit szégyelltem magam. Bár katolikus hitben neveltük őket (ez a férjem érdeme), és elsősorban otthonról, tőlünk kapták a példát, mégis ők vannak előrébb a hitben.

Este hatkor kezdődik a vesperás. A szombat esti imádságnál itt külön ülnek a férfiak és a nők a templom két oldalán. Én ezt nem tudtam és beültem a férfiak padsorába. Rögtön átküldtek a nőkhöz. Férjem bejött a templomba, odaült mellém, és már át is küldték a másik oldalra. Anna lányunk leült mellém, de amikor már harmadszorra mondott valamit, és még mindig nem értettem (egyik fülemet műtötték, de elrontották az operációt, így továbbra sem hallok jól arra a fülemre), mérges lettem és elültem mellőle.

Így egyedül ültem, bár az egész családom a templomban volt. Ez egyáltalán nem tetszett. Dühös voltam, hogy nem ülhetek a férjem mellett, ő mindenben és mindenhol a biztonságot jelenti számomra. De mint később majd kiderül, ez nem volt véletlen. Nekem ott egyedül kellett lennem. Elkezdődött az énekes vesperás állva. (Néhány héttel azelőtt betört egy csigolyám, a hátam minden helyzetben fájt, de állva volt a legrosszabb.) Imádkoztunk. „Ennek sem lesz egyhamar vége – gondoltam magamban – lassan már hét óra." Alig bírtam állni, leülni nem mertem, nehogy a többiek tiszteletlenségnek vegyék (nem mindenki tudott a sérült csigolyámról.)

Végre vége lett. Leültünk. Ekkor ez egyik homokkomáromi testvér beszélni kezdett mindenkihez, de én (a rossz hallásom miatt) csak annyit értettem, hogy most kiteszi középre, az oltár elé a feszületet, és mindenki, egyenként, menjen ki és hittel kérje testi vagy lelki gyógyulását Jézustól. Azt is kérte, hogy ne töltsünk ott sok időt, hogy mindenkire sor kerülhessen. A lényeg az volt, hogy: ***hittel kell kimenni.***

Rögtön eszembe jutott a süketségem, a csigolyám, és az is, hogy én biztosan nem fogok kimenni, mert nem hiszem, hogy ha kimennék, meggyógyulnék. „Az rendben van, hogy van Isten, de ha én itt most kimegyek és ettől meggyógyulok, azért az mégiscsak túlzás. Ha nem hiszek, nem mehetek ki – gondoltam –, különben nem vagyok tisztességes." Úgy éreztem, hit nélkül kimenni olyan lenne, mintha gúnyt űznék a többiekből és a hi-

tükből. Tehát maradtam és nem is készülődtem. Megpróbáltam imádkozni a többiekért, ahogy kérték tőlünk.

Néhány perc múlva azonban váratlanul zokogni kezdtem. Semmi nem volt, ami ezt indokolttá tette volna. Csak zokogtam, zokogtam. Három-négy zsebkendőm hamar elfogyott, én meg csak zokogtam, és nem tudtam abbahagyni. Ránéztem messze ülő férjemre, aki elkeseredetten intett nekem, hogy menjek ki a feszülethez. Ráztam a fejem, hogy nem megyek. A lányunk hátulról bökdösött, hogy menjek ki. Leráztam a kezét magamról, hogy hagyjon engem, mert úgy se megyek ki.

A zokogás nem akart abbamaradni. Bár könnyen sírva fakadok, ez más volt. Nem sírás, hanem zokogás. Rázkódtam, folyt az orrom, hullott a könnyem, és csak nem akart abbamaradni. Sehogyan sem tudtam abbahagyni. Kétségbeesésemben, hogy eltereljem a figyelmemet a sírásról, nagyokat lélegeztem, és a tekintetemet elkezdtem végigvinni a templomon. Fölfelé néztem, aztán lassan jobbra... és akkor egyszer csak megállt a szemem a falon lévő hatalmas feszületen. (Azt hiszem, kőből van.) Ennek a nagy keresztnek csak a körvonalait láttam igazán, a rajta lévő virágcsokor is csak homályosan látszott, mert átjött rajta egy arc. Egy mosolygó arc, két mély barázdával a szája körül. Élő arcot láttam, nem képet. Abban a pillanatban tudtam, hogy Ő Jézus.

Az az érdekes, hogy meg sem lepődtem. Mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Egyáltalán nem fogtam föl, mi is történik tulajdonképpen. Az kötötte le a figyelmemet, hogy milyen bíztatóan mosolyog, arca előtt egy szál rózsát tartva (a Szűzanya szimbóluma), milyen szeretettel nézi kínlódásomat (Ő már tudta a történet végét), küszködésemet a könnyeimmel, zsebkendő nélküli szipákolásomat. És akkor elkezdtem Vele vitatkozni (a tudatlanság vakmerősége) azon, hogy miért is nem megyek ki Őhozzá, az oltár elé kitett feszülethez. Utólag nagyon abszurd helyzet: találkozom Istennel és azt mondom Neki, hogy Ő nincs is.

Arra gondoltam, hogy inkább kimegyek a templomból, jól kibőgöm magam és szerzek zsebkendőt. De az is eszembe jutott, hogy ehhez mit szólnak a családom tagjai, akikről tudtam, hogy bár külön ülnek, mindegyikőjük értem imádkozik, hogy a kereszthez kimenjek. Még azt is merészeltem Jézusnak mondani, hogy ne csinálja velem ezt, mármint, hogy így „bőget", én úgyse megyek ki. Ő azonban csak mosolygott és szavak kimondása nélkül is tudtam, hogy mit gondol, mit mond, mit válaszol. Talán úgy fogalmazhatnám ezt meg a legjobban, hogy gondolatok útján beszélt velem.

Mind a ketten értettük a másikat, szavak kimondása nélkül. Egyszerre csak világosság lett a fejemben. Bár csak az első és az utolsó mondatra emlékszem, ami közte volt, arra nem, de azt tudom, hogy az én racionális, logikus gondolkodásomhoz igazodva bebizonyította, hogy ha abban hiszek, hogy a Szentlélek „bőget" (ez volt az első mondat, és ezt hittem is), akkor abban is hiszek, hogy Ő tényleg van (ez volt az utolsó mondat), és ha a kereszthez kimegyek, meggyógyulok. Nagyon meggyőző levezetés volt. A mondatokat leírva is láttam.

Csodálatos, felszabadító érzés volt, határtalan öröm, hogy Jézus él és így lehet Benne hinni! „Én is ki akarok menni a kereszthez... Hát akkor, miért nem mozdulok még mindig?" – kérdeztem magamtól. Közben már majdnem mindenki volt kint, csak egy-két nővér maradt hátra. Nagyon biztosan éreztem, ha most nem megyek ki, valami nagyon nagy lehetőséget mulasztok el. Éreztem a sok ember közös imájának erejét, azt, hogy ezt nem hagyhatom ki. De valami még mindig visszatartott. Úgy látszott, mintha egy már csak térdig érő fal venne körül, amit csak át kellene lépnem.

„Miért nem indulok már, mindjárt késő lesz?" – gondoltam. Akkor már csak magammal viaskodtam, hogy miért is nem megyek. „Mert szégyellem magam, hogy nézek ki és mindenki engem fog nézni, stb." Tehát hiúságból volt ez a fal. Végre azt tudtam mondani magamnak az utolsó pillanatban, „hogy csak erről van szó? Hiúság? Ezt átlépjük, mert oda ki kell mennem." És végre elindultam. Nem érdekelt többé, ki mit gondol rólam. Ki akartam menni. Nagyon hosszúnak tűnt az a pár méter, amit meg kellett tennem. Azt hittem, el fogok közben esni, úgy éreztem a lábaim összeakadnak minden lépésnél. De sikerült, és boldog voltam. Még mindig zokogtam, zsebkendő nélkül. Ebben a pár méterben nekem húsz évem volt benne.

Amikor kiértem és megálltam a cél előtt, olyan hitem volt, amilyet el sem lehet képzelni. Éreztem, és valahogy láttam is (de ez szavakkal leírhatatlan), hogy a templom jobb oldalát betölti Isten és le kell borulnom Előtte, hiszen Ő a Teremtő, és akkor is leborulnék, ha valahol máshol történne mindez, mert Előtte le kell borulni. Nem gondoltam én már a betegségeimre egyáltalán. Teljesen elfelejtettem, hogy miért is megyünk ki sorjában, csak az volt bennem, hogy ki kell mennem, le kell borulnom, és hogy meg akarom érinteni a keresztet.

Ekkor, az előbb leírtak miatt teljesen váratlanul, nem számítva rá, egy meleg érintés vonult le a hátamon, amiről tudtam, hogy nem az izgalom miatt volt, nem belülről jött, nem én „produkáltam", hanem egy határozottan kívülről jövő, fizikai hatás volt. És nem voltam megdöbbenve. Emlékszem, arra gondoltam, hogy persze, biztosan mindenkivel ez történik itt, aki ide kijön. Csak ekkor villant át a fejemen, hogy a hátam beteg. Mert ez is olyan természetes volt, egyáltalán nem volt ijesztő vagy rémületes. Még azt is érzékeltem, mintha az érintés iránya fentről, de jobbról jött volna. (Mintha a

jobbomon állt volna, aki a kezével megsimogatott.) Senki nem állt a közelemben.

Ez alatt már letérdeltem, hogy leborulva végre megérintsem azt, amire olyan nagyon vágyódtam. Láttam magamat, mintha egy film peregne előttem, amint soksok bezárt ajtót kinyitok, egyiket a másik után. Láttam, ahogyan egyik után futok a következőhöz, és így tovább. Ezek az ajtók egymás mögött voltak, mígnem a legbelsőt kinyitottam. Ennek a belső kilincsét Jézus fogta. Szinte beestem az ajtón, semmit sem láttam. Ott semmi nem volt! Egy barlangszerűség volt és félhomály. Semmi más. Semmi nem volt, csak azt tudom, hogy nagyon jó volt ott. Olyan jó, amilyet még soha nem éltem meg. Természetfölöttien jó volt. Amikor ráborultam a keresztre, csak annyit tudtam mondani Jézusnak: „Győztél! Itt vagyok! Tégy velem, amit akarsz!" Leírhatatlanul jó volt ott lenni, de eszembe jutott, hogy ne időzzek túl sokat a többiek miatt, így felálltam és a helyemre mentem. Akkor még nem tudtam, hogy most adtam át az életemet Jézusnak, Őt helyezve minden elé az életemben.

Másnap délben mindenki hazaindult. Vasárnap nem nagyon tudtam megszólalni, mert folyton rám tört a sírás. Sírtam a meghatódottságtól, hogy Istentől ekkora kegyelmet kaptam, hogy szó szerint megérintett, hogy velem töltötte az idejét. Leállt velem beszélgetni, velem, aki ki vagyok? Senki! Egy porszem! És annyira „nem méltó"!

Rosszul viselkedtem egész nap, nem akarattal az igaz, de mégiscsak rossz voltam. Nem láttam Őt. Annyira világos lett, hogy „nem vagyok méltó" (minden misén elmondjuk), teljesen átéreztem, hogy ez mit jelent. Amint az is nyilvánvaló lett, hogy nincs véletlen, hogy Ő mindig velem van mindenütt, és az is, hogy a közös imának hihetetlenül nagy ereje van. Soha nem kérdeztem a gyerekeket, ki kihez imádkozik. Most megtettem. Meglepetésemre kiderült, hogy a lányom az Atyához, a fiam a Szentlélekhez, a férjemről pedig tudtam, hogy a Szűzanyához szokott fordulni, én pedig, ha valakinél, hát leginkább Jézusnál próbálkoztam. Micsoda rendezés! Ilyent csak Isten tud! Olyan gyönyörű! A családom nem a testi gyógyulásomért imádkozott, hanem azért, hogy ki tudjak menni a feszülethez. Hálás vagyok nekik és az egész közösségnek!

Ez volt életem legfontosabb eseménye. És ezzel még nem ért véget a kegyelemeső. Isten bőkezűen mér. Azon kívül, hogy megkaptam a hit adományát, rengeteg más lelki ajándékot zúdított a nyakamba, egyszerre. Ennyi mindent, csak úgy ajándékba. Nyilvánvaló, hogy nem kiérdemlésről van szó. Ennyi ajándék az egész csoportnak elég lett volna. Hétfőtől kezdve, ömlött belőlem a dicsőítés, a hálaadás, az ima. Megállás nélkül tudtam saját szavaimmal imádkozni, órákig akár. Alig vártam, hogy hazaérjek és Jézussal lehessek, beszélhessek. Az imaközösségben oly gyakran hallott szavak, kifejezések megteltek tartalommal, sok minden a helyére került, az egész világot más megvilágításban láttam. A rossz dolgokat is el tudtam fogadni, örülni tudtam a helyzetnek, mindenben találtam valami jót és még sorolhatnám.

A gondolkodásom változott meg valahogyan, a legbensőm, de annyira, amennyire egy tíz évig tartó pszichiátriai terápia sem lenne képes (és húsz év beszéd sem). Egyik napról a másikra! Semmi átmenet. Hát mi ez, ha nem csoda, ha nem az élő Isten bizonyítéka? Jézus él! Igen! Igaz! De hogyan éljek egy ilyen információval tovább? Mit kell most csinálnom? Legszívesebben mindenkinek elmondtam volna: emberek, hát nem tudjátok? Jézus él! Szeret mindnyájunkat, fontosak vagyunk Neki, mindenkit ismer, és nagyon szeret, ez valóság, én találkoztam Vele! Ujjongtam, és boldogan röpködtem hetekig, míg lassan feldolgoztam ezt az életemet felforgató élményt. Lassan lenyugodtam és megtanultam Istennel élni. (Például a tévét is úgy vette el tőlem Isten, ahogy van. Nincs türelmem nézni, csak nagyon ritkán. Helyette olvasok, imádkozom, rózsafüzért mondok. És ezért sem tettem semmit. Nem az én elhatározásom volt.)

Próféciában kaptam egyszer: „Sok ajándék van neked összekészítve, majd meg fogod kapni." Ezt akkor nem értettem. Most már igen. És még valami, amit szeretnék megköszönni. Férjem szeretetét, amivel imádkozott értem. El sem tudtam képzelni, hogy két ember közötti szeretetet meddig lehet még fokozni... úgy látszik, a végtelenig. Amit leírtam, így történt, így igaz. Hitelességét az is bizonyítja, hogy soha azelőtt nem olvastam semmilyen karizmatikus könyvet, amiből tudtam volna, hogy ilyen van, ehhez hasonlókat mások is megéltek. Pláne, nem tudtam, hogy Jézus köztünk élő valóság. Nem találhattam ki, és nem is vágyódhattam tudat alatt ilyesmire, mert nem tudtam, mi után kell vágyódnom. Nem ismertem, mit kell vagy lehet Isten megtapasztalásakor érezni, hiszen azt sem tudtam, hogy ilyen létezik. Utólag sok hasonló könyvet, tanúságtételt olvastam és örültem, mert megerősítettek, hogy nem én őrültem meg, hogy nem az agyam trükkje volt mindez, hanem ez igenis valóság.

Több mint egy éve lesz, hogy elvégeztem a Szentlélek-szemináriumot, gyakran járok misére, hétköznapokon is (szükségem van rá, ez a napom legjobb része) és próbálok Isten jelenlétében élni. Soha többet nem akarom Istent megbántani, vagy Neki fájdalmat okozni. Nagyon szeretem. Mindennél jobban érdekel, hogyan kerülhetnék még közelebb Hozzá, hogyan szerezhetnék Neki örömöt. Nem akarok elveszett bárány lenni. Bár lehet, hogy ekkora csodában már nem lesz részem, de bízom benne, hogy Isten kegyelméből erős maradok a hitben.

Miklós Eszter

Mi, keresztények...

A legutolsó beszélgetésünk témája a világ sorsa, múltja, jelene volt... A téma szerteágazó. Egy azonban biztos, az akaratlanul is elénk táruló képek mind-mind jelzik, hogy mennyire fontos jól döntenünk, helyesen cselekednünk és másokat is erre az útra vezetnünk... Hol is tudnánk ezt a leginkább elkezdeni? Természetesen a saját családunkban... majd egyre tágítva a kört... a közösségben... a tágabb családban... majd minden érintkezési formában...

A HÁZASSÁG ÉS A CSALÁD SZENT

„A házasság és a család szent" – Így kezdődik a II. vatikáni zsinat Gaudium et Spes kezdetű zsinati nyilatkozatának 48. pontja. *„A bensőséges házastársi élet- és szeretetközösség a Teremtő műve, a maga törvényhozásával Ő szabályozza, és a házassági szövetségkötés, vagyis a személyes és visszavonhatatlan beleegyezés hozza létre... Maga Isten a szerzője a házasságnak... A keresztény család... Krisztus és az egyház szeretetszövetségének képmása és részese..."*

CSODA

Csodálatos módon tapasztaltuk meg férjemmel együtt a házasság szentségi kegyelmének valóságos kiáradását.

Az esküvő ünnepi hangulatában, a szokatlanul nyüzsgő, bensőnkben is zsibongó szeretet-áramlásban a szertartás maga, mint az új közös hajónkat útjára bocsátó kötelek eloldása, a békésnek látszó házasság-tengerbe engedett... Az esküvőnkön tanúskodó barátunk a szertartás végén ezeket mondta: „Ti ennyit tehettetek... A többit az Úr fogja veletek megtenni, Ő fogja kormányozni a házasságotok hajóját..."

Az esküvő napját kísérő sok-sok élmény zsongása és az éjszakába nyúló hazatérést követő megannyi ajándék és üdvözlet örömteli bontogatása után mély álomba zuhantunk...

És másnap reggel egy egészen új világban ébredtünk fel... Olyan mélységes békesség ölelt bennünket körül, mintha a civilizációtól messze eső sziget érintetlen ölébe kerültünk volna... Lassan, tágra nyílt szemmel néztünk körül, körös-körül... A táj, az égbolt, a nap, a felhők, a fák, a szellő és a madarak mind-mind ismerősen köszöntek ránk... de mégis, az a belőlük áradó, végtelen nyugalom soha nem tapasztalt érzésekkel töltött el... egy új világ született körülöttünk... bennünk... Isten kegyelme által...

Az esküvőre való készülődés elmaradhatatlan izgalmai és feszültséggel is terhes napjai után olyan hirtelenül és hihetetlenül változott meg minden...

Amerre csak jártunk, egymástól egyre-másra azt kérdezgettük: „Te sem hallod azokat a mindig jelenlévő városi zajokat, zúgást, zörgést?... Azt a torkunkban is lüktető civilizációs rohanást?..." És nem, valóban nem hallottuk! Mintha az egész világ elcsöndesedett volna... Csak a madarak csicsergése, a fák halk susogása vett körül... mindkettőnket... együtt... eggyé téve e csodában...

Jónéhány év távlatából visszagondolva ezekre az időkre, ma sem jut más, jobb szó az eszembe, mint a „csoda", amit egyszerűen a „házasság csodájának" nevezhetnék, vagyis Isten megmutatkozásának, az Ige megvalósulásának ebben a szövetségben... Megmutatta nekünk az Úr – végtelen kegyelme által, nem a mi érdemünkből – az Ő békességét és az állandóan jelenlévő és felénk sugárzó szeretetét.

Ez a megtapasztalás, mint útravaló, s mint útjelző mindig emlékeztet, figyelmeztet saját kicsinységünkre, és Isten végtelenül irgalmas szeretetére, amely kiáradni készül **mindig** az életünkbe... csak azt a ráhagyatkozást kéri tőlünk, amely azon a napon, az esküvő napján – nem először és nem utoljára – a szívünkben volt...

Teremtőnk végtelenül hűséges hozzánk, és nekünk is annak kell maradnunk Hozzá és az általa számunkra teremtett házastársi szövetséghez!

o o o o o

A most következő beszélgetésben nem a házasság és a családi élet problémáinak sokféleségéről esik szó, hanem a mindezeket magába foglaló kiindulópontról, a házasság hajójáról – arról a hajóról, amelybe a házasságkötés pillanatában lépünk be... Az itt megfogalmazódó alapok és hitbeli igazságok azok, amelyek megtar-

tó erőink lehetnek ebben a zaklatott és a keresztény alapelvekkel szinte teljesen ellentétben álló világban.

Béla barátunk, aki az esküvői tanúnk is volt, nagyon szívén viseli az embereknek saját magukkal és a házasság valódi jelentésével való megismertetését. Ő a hajó hasonlatával érzékeltette a házasság modelljét...

BESZÉLGETÉSÜNK

[Beszélgetésünk felvetett gondolataiból idézek:]

– Mit mondanál ma azoknak a fiataloknak, akik házasodni készülnek?

Béla: Amit nektek mondtam annak idején, azt mondanám ma is... Ha az emberek Haza akarnak menni [Istenhez az Örök Mennyei Hazába], és keresik a Hazába vezető utat, ahhoz a legáltalánosabb és legalapvetőbb eszköz a házasság...

A házasság pontosan olyan, mint egy hajó. Csak az a dolgunk, hogy eldöntsük, akarunk-e hajózni vagy sem...

Mindenki azt hiszi, hogy amikor majd beszáll a hajóba, „jól elhajókázik" és „elvezeti a hajót". Holott ez egy olyan hajó, amin **utasok** vagyunk. Az utasnak nincs direkt beleszólása abba, hogy mi történik a hajóval, nem ő fogja a kormányt és az útirányt sem ő szabja meg, hanem Valaki Más...

„Ki az, ki mindebből ne tudná meglátni, hogy az Isten keze teremtett mindent?" (Jób 12,9)

Ez a kijelentés nagyon megrázó mindenki számára, mert még aki bólint is erre, az is úgy készül a hajózásra – romantikából és egyéb nézetekből kifolyólag –, hogy „jó, jó, majd elindul a hajó, amelyen csak utasok vagyunk, de amennyire csak lehet, mindenféle praktikus tanácsok segítségével, kézben tartom." Nem veszik komolyan – és a komoly alatt én a 100%-ot értem, nem a 99%-ot –, hogy ezt a hajót **nem ők irányítják**. Csak egyetlen dolgot tehetnek, hogy elfogadják: ez a hajó Haza viszi őket, ezt értük küldték, és akármi történik is a hajózás során, tartják magukat azokhoz a szabályokhoz, amelyek a hajóra fölvett utasoknak írodtak...

„Tegyetek meg és tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak nektek..." (Mt 23,3)

Sokszor előfordul – mégis az emberek többségének nehezebben átlátható –, amikor valaki ugyan bentmarad a hajóban, de az utasstátuszát próbálja megváltoztatni valami másra. „Jó, eddig betartottam ezeket a szabályokat, de mostantól ezt és ezt másképp csinálom, mert ez már túlzás lenne." És máris át akarja venni az irányítást. Ebből pedig nagy baj lesz. Nem arról van szó, hogy a kormányzás joga fenn van tartva a Kormányosnak az utas ellenében, hanem, hogy neki **nem ez** a feladata és ha ennek ellenére mégis ezzel foglalkozik, akkor a saját feladatát nem tudja ellátni és a Kormányost is akadályozza a munkájában. Mindennek eredménye, hogy a hajó össze-vissza bolyong reménytelenül a tengeren, vagy pedig önelégülten halad valami felé, amiről majd csak később derül ki, hogy ez nem a Haza. A végső következmény: ez a hajó már nem visz Haza!

„Nem okos az, aki gyűlöli a törvényt, s aki nem tartja meg, olyan, mint a hajó a viharban." (Sir 33,2)

A házasságot is „kilós" alapon és kívülről szokták megítélni – azt nézik, hogy jól érzik magukat benne az emberek vagy nem –, és nem a lényegét tekintve... Pedig ha egy hajó ott van a vízen, és ránézésre „jól el vannak benne", az a világon semmit sem jelent, attól az még nem házasság... És fordítva is igaz, lehet, hogy jajveszékelés hallatszik ki és rossz nézni, hogy mi történik azon a hajón, mert tényleg viharhelyzet van – nem akarom részletezni, mi minden veszi körül ezt a házasság-hajót –, és ez borzalmas látvány lehet és sokak számára nemkívánatos, ennek ellenére, lehet, hogy tökéletesen működik, ami azt jelenti, hogy vihar ide-oda, ájulás ide-oda, a hajó megy egyik partról a másik partra. És nem szabad elfelejteni, hogy **ez** volt a cél...

„Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent." (1Jn 4,7)

Fontos tehát megérteni, hogy miért is lépünk a hajóra. Nem azért, hogy örömködjünk, nem azért, hogy megelégedettek legyünk, és sok más dolog miatt sem – természetesen minderre vágyhatunk –, de **nem ez** a cél. Hanem akárhogyan is – négykézláb vagy félájultan –, de Istenhez **Haza** jutni. Azt is mondhatnám, eljutni arra – az ígéret szerint –, hogy most még csak tükör által homályosan, de akkor majd színről színre...

„Figyelmetekbe ajánlom, testvérek, az evangéliumot... Általa elnyeritek az üdvösséget, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdettem nektek." (1Kor 15,1-2)

Amennyiben a házasság megvalósul, aminek előfeltétele a szabályok elfogadása és a kötelek eloldása, vagyis az igen kimondása, akkor onnantól kezdve ezen a hajón akármi történhet, mert utas vagy, **csak utas**. Kiszolgáltatod magadat a Kapitánynak [Istennek], és a hajó automatikusan visz Haza...

„Mert az az Isten iránti szeretet, hogy megtartjuk parancsait." (1Jn 5,3)

A házaspár a házasságon keresztül tudja megvalósítani a maximális szeretetet, amit az Istenben lehet csak megérteni, aki az abszolút Szeretet, vagyis **a** Szeretet.

„Ez az én parancsom: Szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket." (Jn 15,12)

[Ezt a teljes szeretetet képes mindkét házasfél egymásnak adni, ha mindennap befogadja Jézust a szívébe – Szerk. megj.]

Aki szeret, az meglátja Atyját, felismeri Otthonát, nem tagadja meg származását, hanem azonosságának megélése révén már bele is olvad... Jézus látta az Atyát teljes valóságában, és így azonosult Vele egészen – mindig erre utalt és ezért mutatott mindig Őrá...

„...s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja." (Mt 11,27)

A házasság előtt állók számára a legfontosabb kérdések egyike a szeretet fogalmának tisztázása... Erről rengeteget hallhatunk és olvashatunk, sokféle módon definiálják, mégsem válik valósággá az emberek számára, mert – és ezt éppen a házasságokban lehet látni – összekeverik más fogalmakkal...

„Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet." (1Jn 4,8)

F. Merényi Ági

— FOLYTATJUK —

Tartalomjegyzék

Raniero Cantalamessa: A Szentlélek Szent Ágostonnál 3

Briege McKenna: »Jöjj velem!« 5

Anselm Grün: Hogyan lehet a sebeket gyöngyszemekké változtatni? 9

Molnár Imre: Tanúságtétel egy törvénytelen törvényről 11

Miklós Eszter: Létem soha nem volt rejtve Előtted! 13

F. Merényi Ági: Mi, keresztények – A házasságról 16

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában

Felelős vezető: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

A szeretet Pünkösdje

Uram, küldd el Lelkedet és minden életre kel, s megújítod a föld arcát. Uram, újítsd meg első Pünkösdödet. Jézus, add meg szeretett papjaidnak a lelkek megkülönböztetésének kegyelmét, töltsd be őket adományaiddal, növeld bennük a szeretetet, s tedd mindnyájukat bátor apostolaiddá és igazi szentekké az emberek között. Szentlélek, szeretet Istene, úgy jöjj el katedrálisainkba, templomainkba, kápolnáinkba, imatermeinkbe, a legfényűzőbb házakba és a legszegényebb hajlékokba is, mint az erőteljes, zúgó szél. Töltsd be az egész földet fényeddel, világosságoddal és szereteteddel. Jöjj, szeretet Lelke és hozd el a világ számára megszentelő leheleted üdeségét. Boríts be minden embert kegyelmed sugárzásával! Vezesd be mindnyájukat dicsőséged ragyogásába! Vigasztald őket a szorongásokkal terhes jelenben, világosítsd meg a sokak számára bizonytalan jövőt, erősítsd meg azokat, akik még nem tudnak Isten útjai mellett dönteni. Világosság Lelke, oszlasd szét a föld minden sötétségét, vezess minden tévelygő bárányt az isteni akolba, törd át a felhőket, melyek eltakarják titokzatos világosságodat. Nyilatkoztasd ki magad az embereknek és add, hogy ez a nap új hajnal kezdete legyen. Gazdagon tölts be minden szívet értékes adományaiddal, melyek a Kálvária áldozatának gyümölcsei és Krisztus ígéreteinek csodálatos biztosítékai. Isteni Lélek, szeretet tüze, minden teljességet meghaladó öröm, világosság, ki messzire űzöl minden nyomorúságos sötétséget; minden dicséret ihletője, igazság Lelke, add meg minden léleknek, hogy megérezze a szent dolgok ízét. Add, hogy beléphessenek titokzatos hajlékaid mélységes szépségeibe. Az Ige ígérete szerint lépjenek be az isteni misztériumok titokzatos országába; s így a Krisztusban egészen átalakult, átlényegült, átistenített életük végtelen hatalmat szerez majd isteni gazdagságod kincséből. Fájdalmaink isteni vigasztalója, a termékeny magány drága édessége, minden örömünk okozója, lelki élet szent csírája, terjeszd ki hatalmasságodat az egész világmindenségre. Töltsd be a világot teljességeddel. Emberi létünket itasd fel isteni egységeddel; vésd a szívekbe az Atya ígéreteinek pecsétjét; törölj el a homlokunkról minden árnyékot; részegíts meg minden ajkat Jézus kelyhével, s hamarosan felkel majd a világosságban a szentek aratásra kész kévéje.

Marthe Robin, 1939. május 26.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Megjelentettük **Raymond Peyret: Marthe Robin** című könyvét, mely a híres francia misztikus († 1981) életéről szól. Ára: 400.–Ft
- Az **Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó** terv szerint pünkösd hétfőn lesz a Máriaremetei templom előtti szabad téren. Imádkozzatok, hogy jó idő legyen és az Úr áldása kiáradjon az összejövetelre.
- Kérjük, hogy akik évközben **új előfizetőként** kérnek Marana Tha újságot, szíveskedjenek azt is megírni, hogy januártól kérik vagy a megrendelés hónapjától.
- Az **Új Jeruzsálem közösség** nagyobb találkozói változatlanul két havonta lesznek. Legközelebbi összejövetelük május második szombatján lesz.

FOTÓK:
Címlap: Róma, Szt Péter Bazilika: Szabó Róbert
Címlap belső: Katona István
Hátlap: Fehér Márta

Házasság

Az egyházi házasság egész életre szól! A házasfelek csak úgy tudják megőrizni a hűséget egy életen át, ha minden nap befogadják Isten szeretet-ajándékát. Egyébként képtelenek lennének rá, mert az ember önzése, természetének változásai, szívének keménysége, uralomvágya, csalódásai felőrlik azt a szeretetet, amely a házasságkötés pillanatában oly boldogító volt.

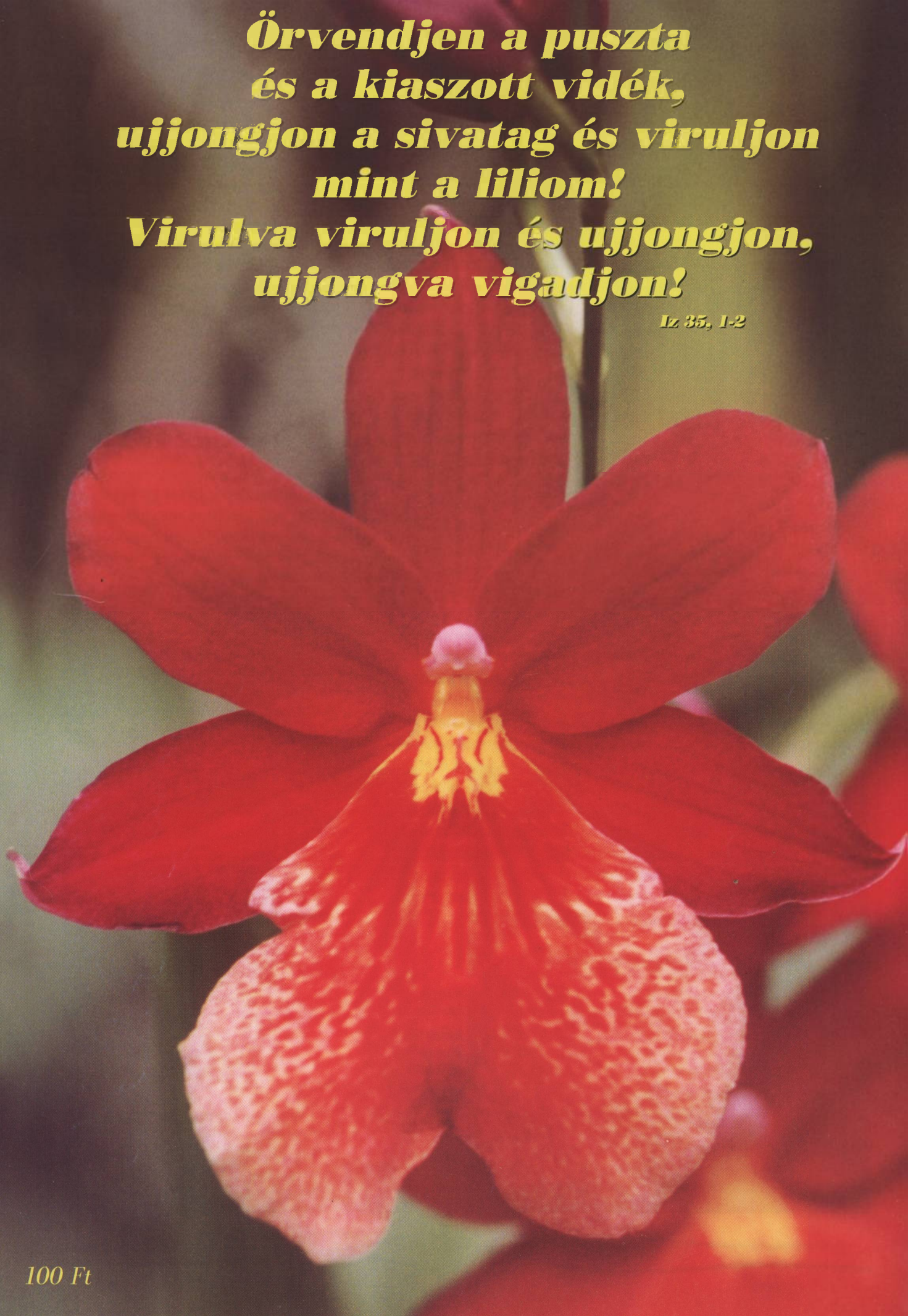
A házasság szentség, amelyben Isten megígéri a házasfeleknek, hogy megőrzi szívükben a szeretet örömét. De ennek az a feltétele, hogy szívüket adják át Istennek, fogadják el vezetését, keressék minden nap az ő akaratát.

Az Ő akarata a megbocsátás. Ahogy Pál apostol írja (Kol 3,12-21), „bocsássatok meg egymásnak,, minden gyengeséget és hibát, legyetek egymás iránt segítőkészek, önzetlenek, türelmesek. Szolgáljátok egymás örömét és boldogságát.

Így válik a házasság a szeretet iskolájává, amely által az ember mindig alkalmasabbá válik Isten Országára! Sőt így lesz az evangelizáció iskolája is. Hiszen a házasfelek küldetést kapnak arra, hogy egymást, családjukat és környezetüket elvezessék az üdvösségre! Csodálatos lehetőség ez, aminek örülni lehet.

Örvendjen a puszta
és a kiaszott vidék,
ujjongjon a sivatag és viruljon
mint a liliom!
Virulva viruljon és ujjongjon,
ujjongva vigadjon!
Iz 35, 1-2

100 Ft